

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 450/2021
21.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „Лучић-Пригревица“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Мирјана П. Рајић Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1847/20 од 16.11.2020. године, у седници одржаној дана 21.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1847/20 од 16.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1847/20 од 16.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 51/19 од 11.12.2019. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене отпремнине исплати износ од 367.302,93 динара са припадајућом затезном каматом од 01.06.2006. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.234,18 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1847/20 од 16.11.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ставом 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/1, 49/13, 73/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) - у даљем тексту ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и

против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према становишту нижестепених судова, тужиоцу је радни однос престао као запосленом за чијим радом је престала потреба због чега је тужени, на основу члана 158. става 1. ЗОР, дужан да му исплати отпремнину. Чланом 152. ПКУ туженог прописан је износ отпремнине од 250 евра у динарској противвредности на дан исплате за сваку навршену годину рада у радном односу, па се не ради о девизном, већ о динарском потраживању за које је страна валута уговорена као валориметар. О тужбеном захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањима и правним основом. Стога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за исплату поднета је 01.08.2007. године, другостепена пресуда донета је 16.10.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић